

Unu

Era în plină vară la Londra, iar pe chipul lui Max Skinner picăturile de ploaie păreau aproape calde, în vreme ce acesta alerga pe strada Rutland Gate, intrînd apoi în Hyde Park. Bărbatul urmă curba din dreptul lacului Serpentine, în vreme ce siluetele celorlalți, hotărîți să sufere înainte măcar de a-și lua micul dejun, se apropiau și rămîneau în urma sa, în semiîntunericul cenușiu dinaintea zorilor, cu fețele lor lucioase din pricina ploii și a transpirației, fiecare pas al lor fiind însoțit de pleoscăitul umed al pantofilor.

Vremea îi descurajase pe toți, mai puțin pe alergătorii împătimiți. Era prea multă umezeală pentru fetișcanele săltărețe, cu obrăjori trandafirii, care uneori îi ofereau lui Max un mic și bine-venit prilej de distracție. Era prea multă umezeală pentru vagabondul exhibiționist al parcului, care se ascundea de obicei în spatele unuia dintre tufișurile de lângă chioșcul fanfarei, cu rînjetul libidinos și cu balonzaidul gata de atac. Prea multă umezeală chiar și pentru perechea de căței Jack Russell, a căror bucurie era să se repeadă cu botul după

fiecare gleznă din perimetru, cu un stăpîn rușinat urmîndu-i anevoie, împărțind în stînga și-n dreapta scuze și regrete.

Era prea multă umezeală și poate că era și prea devreme. În ultima vreme, Max tot întîrziase la birou, uneori ajungînd chiar și la șapte și jumătate, iar Amis, șeful și blestemul său, nu era deloc încîntat. „Dar dimineața aceasta va fi altfel“, își promisese Max. Va ajunge primul și se va asigura că ticălosul acela nenorocit va afla. Aceasta era marea problemă cu viața profesională a lui Max: îi plăcea postul, însă ura oameinii, în special pe Amis.

Cotind la capătul lacului Serpentine, Max făcu cîțiva pași înapoi, spre monumentul Albert Memorial, cu gîndul la ziua ce se deschidea înaintea lui. Avea un contract pe care îl tot urmărea de luni bune, un contract care i-ar fi adus o primă suficient de mare pentru a se achita față de croitorul său, infinit de răbdător de altfel, și care, mult mai important, i-ar fi luat banca de pe cap. Murmurul ocazional de nemulțumire legat de suma cu care depășise limita de credit se transformase în scrisori împănate cu termeni și mai amenințatori, subliniind faptul că, pînă acum, acest an se dovedise a fi unul destul de slabuț. Dar totul avea să se schimbe, Max era convins. Cu un avînt de optimism, grăbi pasul pe Rutland Gate, se scutură pe trepte ca un cațel și deschise ușa casei cu fațada de stucatură, în stil georgian, pe care cine știe ce agent imobiliar o devastase, convertind-o în ceea ce tot el descria ca fiind un locaș corporatist extrem de dezirabil.

Administratorul clădirii, un pitic cu aspect pergamentos, subpămîntean, ridică privirea de la aspirator și plescăi din limbă văzînd urmele de apă pe care Max le lăsa pe covor.

– Mă omoriți cu zile, asta faceți. Ia uitați-vă la nenorocitul asta de noroi, pe covorul meu de la Axminster!

– Îmi pare rău, Bert! Uit mereu să îmi scot încălțările înainte de a intra.

Bert pufni. Aveau aceeași conversație de fiecare dată cînd ploua, și de fiecare dată se încheia cu aceeași întrebare. Bert urma asiduu oscilațiile bursei și tînjea după o șansă de a smulge ceva informații din interior.

– Aveți vreun pont pentru azi?

Max se opri în dreptul ușii ascensorului și duse un deget la buze înainte de a rosti o vorbă.

– Cumpără la preț mic. Vinde cînd cresc. Nu spune nimic, nimănui.

Bert clătina din cap. Puștan șmecher. Cu toate astea, Max era singurul din toată clădirea care ținea minte ziua lui Bert, marcînd momentul cu o sticlă de scotch, iar de Craciun el era cel care îl fericea cu un plic bine burdușit. „Un băiat bun“, își zise Bert, trecînd cu aspiratorul peste urmele de noroi umed.

Apartamentul lui Max de la etajul al doilea era mereu în lucru; sau, așa cum îi spusese un prieten decorator, cu ochii la un contract banos, o simfonie neterminată. În acest moment, era loc pentru dormit și cam atît. De perete se sprijineau două tablouri moderne, cîteva piese de mobilier angular, avangardist, un ficus prăfuit, cu un aspect jalnic, o baterie de echipament stereo și video. În ciuda faptului că stătea aici de mai bine de doi ani de zile, Max reușise să nu-i confere apartamentului un iz personal, cu excepția unei grămăjoare de pantofi sport aruncați într-un colț. Intră în bucătăria minusculă, niciodată folosită, deschise frigiderul, gol – cu excepția unei sticle de votcă și a unei cutii de suc de portocale, și luă cutia de suc cu el în baie.

Apă fierbinte și suc rece. Dușul după alergarea de dimineață era o răsplată zilnică pentru unul dintre puținele sale obiceiuri sănătoase. Muncea prea mult, mîncă în stilul neregulat al burlacilor, dormea prea puțin și cu certitudine bea mai mult decît cota săptămînală de cinci unități de alcool

decretată de doctorul firmei. Dar alerga și era tânăr. Mai avea cîțiva ani pînă la patruzeci, iar pînă atunci, își spunea, își va pune în ordine viața și situația financiară, va fi gata să se așeze la casa lui și – cine știe – să mai facă încă o încercare galantă de însurătoare.

Își studie reflexia în oglinjoara de ras. Ochii albaștri, puțin injectați; părul castaniu-închis, tuns scurt, după cum cere moda; pielea netedă, întinsă pe pomeții înalți. Pînă acum, nici urmă de riduri sau de pungi sub ochi. „Ar putea fi și mai rau“, își zise, pășind peste prosopul ud și peste hainele aruncate pe pardoseala băii.

Cinci minute mai tîrziu, era gata să cucerească universul finanțelor, gătit în uniformă și cu accesoriile tînarului director din ziua de azi: costum închis la culoare, cămașă albastru-închis, cravată întunecată, un ceas butucănos proiectat pentru scufundători de mare adîncime obsedați de punctualitate, telefonul mobil și cheile de la mașină la îndemînă. Se strecură prin burnița de afară și intră în BMW-ul negru obligatoriu pentru orice drum în City¹, acolo unde, chiar în acea zi, era convins, avea să pună mîna pe mult așteptatul contract. Și apoi pe primă. Ar putea termina de amenajat apartamentul, ar angaja o femeie care să îl păstreze lună, și-ar lua cîteva zile libere și ar trage o raită pînă la Saint-Tropez, înainte ca toate fetele să plece înapoi la Paris. Nici măcar buletinul meteo de la radio – precipitații izolate, urmate de rafale de ploaie torențială, șansă de grindină – nu îi putea dărîma moralul. Avea să fie o zi bună.

La acea oră a dimineții, douăzeci de minute ar fi trebuit să fie mai mult decît suficiente pentru a ajunge la birourile firmei fraților Lawton, care se găseau în capătul străzii Threadneedle – „la o aruncătură de băț de Banca Angliei“, așa cum îi plăcea domnului Lawton, fratele cel mai vîrstnic,

să le zică potențialilor clienți. Fondată spre sfîrșitul anilor '80, compania a cunoscut un boom în anii '90, odată cu toți ceilalți din branșă, achiziționînd și fuzionînd, cînd cu unii, cînd cu alții, și cîștigînd o reputație de devoratori sălbatici de active, spre invidia competitorilor mai etici și mai blinzi. În prezent, compania era adesea descrisă în presa financiară drept un model de management dur, eficient, în ton cu vremurile grele. Tinerii aspiranți care supraviețuiau cîțiva ani la Lawton puteau supraviețui oriunde în lume.

Mobilul lui Max începuse să zbirniie exact cînd tînarul cobora pe Ludgate Hill. Era puțin înainte de șase și jumătate.

– Ne-am luat liber în dimineața asta, carevasăzică? Era vocea lui Amis, nazală și agresivă. Nu așteptă ca Max să îi răspundă. Trebuie să discutăm. Vezi dacă poți să ajungi aici înainte de prînz. Tracy îți va spune la ce restaurant ne vedem.

„Și, cu asta, s-a zis cu ziua mea bună“, conchise Max. Deși, dacă era sincer cu el însuși, nici o zi care îl include pe Amis nu putea fi întru totul bună. Antipatia s-a instaurat între ei din prima clipă cînd s-au întîlnit, cînd, proaspăt reîntors după trei ani petrecuți la New York, Amis a pășit nonșalant în peisaj ca șeful biroului londonez. De la bun început, relația lor a fost afectată, așa cum se întîmplă adesea în Anglia, de simpla diferență în felul în care vorbeau engleza. Accentul era diferit.

Max era produsul unei mici școli private, crescut în confortul verde, de clasă de mijloc, al dealurilor din Surrey. Amis se născuse și copilărise în cartierele mărginașe ale sudului Londrei, deloc verzi și deloc confortabile. De fapt, cei doi copilăriseră la mai puțin de treizeci de kilometri distanță, dar ar fi putut foarte bine să fie și douăzeci de mii. Lui Max îi plăcea să creadă că n-avea nici urmă de snobism în el. Lui Amis îi plăcea să creadă că nu e plin de resentimente. Amindoi se înșelau. Dar fiecare, fără voia sa, avea respect

¹ The City, centrul financiar al Londrei (n.tr.)

pentru abilitățile celui alt, și așa, cu dificultate, se tolerau unul pe altul.

Strecurînd elegant BMW-ul în locul său din parcare subterană, Max încerca să ghicească motivul pentru întâlnirea din acea zi. Prînzul la Lawton însemna în mod normal un sendviș mîncat la masa de lucru, cu ochii lipiți de monitor. „Prînzul e pentru cei nevoznici“, suna o frază pe care Amis o prinsese la New York. Și totuși iată-l vorbind despre un prînz serios, cu cuțite și cu furculițe – prînzul unui nevoznic – la restaurant. Era ceva curios. Max încă mai medita la asta în timp ce pășea afară din cabina liftului, îndreptîndu-se printre rîndurile de mese spre propriul separeu.

Firma Lawton ocupa un etaj întreg al unui cub din sticlă și din beton. Cu excepția splendorii în mahon și în piele din biroul uriaș împărțit de cei doi frați, patronii, birourile fuseseră proiectate să reflecte spiritul companiei: fără farafastic, fără rafinate estetice. Aceasta era o fabrică de bani unde domnea austeritatea. Frații Lawton aveau obiceiul să invite clienți într-un mic tur al sălii motoarelor, cum îi spuneau ei, pentru a observa personalul la lucru. „Iată-i, patruzeci dintre cele mai bune creiere din City. Și toți sînt preocupați de problemele duminale.“

Nesatisfăcut de convorbirea telefonică de mai devreme, Amis îi trimisese lui Max un e-mail în care îi dădea instrucțiuni să nu întîrzie la prînz. Max ridică privirea de pe monitor către biroul cu pereți din sticlă dintr-un colț al încăperii, unde, în mod normal, Amis putea fi văzut plimbîndu-se de colo-colo cu receptorul telefonului lipit la ureche; în acea dimineață, biroul era gol. „Ticălosul e probabil la vreun mic dejun de afaceri, pe undeva, gîndi Max, sau poate că a tulit-o la lecții de dicție.“

Max își puse haina în cuier și se apucă de treabă, verificînd pentru ultima oară cifrele pentru TransAx și

pentru Richardson Bell, cele două companii ale căror grații încerca să le vîndă unuia dintre clienții importanți ai firmei Lawton. Își calculase că, dacă încheia contractul, afacerea avea să îi aducă o primă care constituia o sumă considerabil mai mare decît cîștiga prim-ministrul într-un an de zile. Făcea verificări peste verificări și rezultatele ieșeau bine de fiecare dată. Era pregătit să le prezinte totul fraților Lawton. Proiectul era demarat, iar el devenea cu șase cifre mai bogat. Se lăsă pe speteaza scaunului, se întinse și aruncă o privire la ceas. Era trecut de ora douăsprezece și realiză că nu avea nici cea mai vagă idee unde trebuia să se prezinte pentru masa de prînz.

Traversă etajul spre locul unde Tracy, o tinăra vioaie și bine împlinită, era de gardă în fața biroului de sticlă. Recent fusese promovată din secretară în asistenta personală a lui Amis (un pas înainte, rezultatul direct al unui final de săptămînă nebunatic cu Amis la Paris – cel puțin, așa se zvonea prin birou). Din nefericire, promovarea i se urcase la cap, transformînd-o într-o fată tupeistă și plină de aere.

Max se rezemă de marginea biroului ei și făcu semn din cap către biroul vacant.

– A rămas pentru prînz, sau e prea ocupat să stîrnească haos la bursă?

Tracy îl privi de parcă ar fi vrut să-i dea o amendă pentru parcare în zonă interzisă.

– Domnul Amis te va vedea la Leadenhall Cellars. Ora douăsprezece și jumătate fix. Nu ai voie să întîrzie.

Max ridică din sprîncene. Cellars, pe vremuri un depozit pentru vechea piață Leadenhall, fusese transformat într-un bar aristocratic, unde tinerii războinici din City se adunau să mănînce prînzuri virile – hălci de carne roșie și brînză Stilton –, să bea vin roșu la prețuri exorbitante și să se pregătească pentru rigorile după-amiezii cu un vin de Porto

recunoscut pentru taria sa. În ciuda zidurilor de cărămidă și a rumegușului de pe podele, era unul dintre cele mai scumpe restaurante din City.

– A intrat în contul de economii, așa-i? zise Max. Ai idee despre ce e vorba?

Tracy plecă ochii și mimă că aranjează niște hîrtii de pe birou.

– N-am nici cea mai vagă idee, zise ea.

Tonul voit relaxat al vocii sale i se păru lui Max neconvingător și iritant.

– Tracy, de ceva vreme mă tot țin să te întreb o chestie.

Ea ridică privirea.

– Cum a fost la Paris?

Așadar, era adevărat. Lăsînd-o cu obrăjii ei îmbujorați cu tot, Max se întoarse la biroul său pentru a-și lua haina și o umbrelă, făcîndu-și curaj pentru un sprint prin ploaie către strada Leadenhall. Ezită în pragul ușii de la intrarea în clădire, înainte de a se avînta în desișul de umbrele mari, rotunde, ca pentru golf – accesoriul în vogă al acelei veri – care răsăriseră peste tot ca niște ciupercuțe multicolore, blocînd trotuarul, facînd înaintarea prin mulțime înceată și greoaie. Avea să întîrzie.

Intră în crama aglomerată și-l găsi pe Amis deja așezat la masă, cu telefonul mobil la ureche. În timpul petrecut cu zmeii și cu zeii de pe Wall Street, Amis deprinsese cîteva dintre cele mai flamboaiante afectări vestimentare ale acestora – cămașa agresiv dungată cu gulerul alb, brîul purpuriu, cravata împroșcată cu tauri și cu urși – înflorituri decorative care contrastau cu chipul său dur, cu buze subțiri, și cu tunsoarea de pușcăriaș. Indiferent cu ce se îmbrăca, arăta tot ca un bătaș. Dar era un geniu în afaceri și pentru asta era tare îndrăgît de frații Lawton.

Încheie convorbirea și dinadins se uită la ceas – un ceas de mîna, din aur, mai butucănos decît al lui Max, cu cadranul incrustat cu o multitudine de fațete: adîncimea în metri, cronometru și, o caracteristică specială, suișurile și coborișurile bursei Nasdaq.

– Păi, ce s-a întîmplat cu tine? Te-ai pierdut pe drum?

Max își turnă un pahar de vin roșu din sticla care se afla pe masă.

– Scuze, spuse el. O ambuscadă de umbrele pe Leadenhall.

Amis mormăi, făcu semn spre una dintre chelnerițe și deveni brusc jovial.

– Știi ce m-ar ferici de-a binelea, frumoaso? Îi făcu semn cu ochiul și rînji cu subînțeleș. O friptură mare de vită, bine gătită – să nu vîd că mi-o aduci în sînge. Văd destul sînge la birou. Chelnerița se strădui din răsputeri să zimbească. Și cartofi prăjiți. Și pentru desert voi lua crema de zahăr ars. Ai reținut?

Telefonul mobil începu să-i ciripească și el răspunse mormăind, în vreme ce Max comandă cotlet de miel și o salată.

Amis lăsă telefonul pe masă și luă o gură de vin.

– Bun, atunci, spuse el, zi-mi ce-i cu TransAx și cu Richardson Bell.

În următoarea jumătate de oră, Max îi prezentă cifrele și previziunile, analiza sa asupra managementului și posibilitățile nesfîrșite de acaparare și de cotropire corporatistă la care lucra de la începutul anului. Amis înfulecă mîncarea pe tot parcursul prezentării, luînd notițe pe un carnetel pus lîngă farfurie, fără a oferi însă vreo părere sau a pune vreo întrebare.

Max termină de mîncat și dădu deoparte farfuria cu resturile de miel.

– Ei bine? De-asta m-ai invitat la prînz?

– Nu tocmai.